

[Emmert Andersen]

oplevelse, at den slet ikke får den store effekt, som hr. Lykketoft regner med. Den største sikring af opsparenes midler er at holde inflationen i ave. Det er sket, og kan regeringen få lov til at fortsætte, vil det også fortsætte fremover. Det er den bedste garanti for opsparede midler.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg deler også forbløffelsen over hr. Lykketofts indlæg. Jeg betragter det at være opposition i et demokrati som noget særdeles nødvendigt og ærefuldt. Derfor kunne jeg ikke lade være med at komme i tanker om et gammelt ordsprog, da jeg hørte hr. Lykketoft, og det var dette: »Når skidt kommer til ære, ved det ikke, hvordan det vil være.« (Munterhed). Jeg håber, at socialdemokratiet lærer at tage det ansvar på sig, det er at være opposition i et demokrati.

Det radikale venstre vil stemme for forslaget. Vi mener, at princippet om beskatning af realrenten af pensionsopsparing er den rigtige måde at beskatte på.

Jeg skal i anledning af, at der åbenbart skal rippes op i mange gamle ting, gøre opmærksom på, at det varede en hel del tid, før socialdemokratiet fandt ud af, at det var den rigtige måde at gøre det på, og det er godt, at vi er endt dér.

Det radikale venstre føler sig ikke overbevist om, at udformningen af den måde, man vil beskatte på, er rigtig, og vi vil derfor, uagtet vi stemmer for forslaget, til efteråret vende tilbage med ændringer. Jeg minder om, at individuelle opsparere – det drejer sig dog om så meget som 10 pct. af opsparerne til pensionsopsparingen – ikke har mulighed for at forstå den skat, de nu skal betale. Vi føler os ikke overbevist om, at det rigtige fremføringstidspunkt for dårlige år er ved en realrente på nul. Det er nok snarere rigtigt at give tilladelse til fremføring af dårlige år til modregning i gode fra det tidspunkt, hvor realrenten er 1,5 pct. og derunder.

Vi stemmer for forslaget, fordi vi mener, at det er nødvendigt i en tid med meget høj realrente, at samfundet sikrer sig mod uheldige virkninger af dette forhold ved at inddrage den høje realrente, når den overstiger 3,5 pct.

Wilhelm (VS):

Jeg forstår meget godt, at specielt hr. Lykketoft triumferer i denne sag. Når man tager forhistorien i betragtning og den utrolig demagogiske argumentation, der blev ført af alle borgerlige partier, er den sørgelige kendsgerning, at hr. Lykketoft har ret: hvis det var blevet gennemført af socialdemokratiet og venstrefløjten, havde vi været ude for en pressehetz, som minder om jordlovsafstemningen eller noget i den retning, og det er altså kvaliteten af de borgerlige partiers politiske arbejde og deres argumenter.

Om selve indholdet vil jeg sige, at vi for så vidt også kunne triumfere over, at man endelig tager fat på disse ting, for det har vi talt om i årevis måtte gøres. Vi mener ikke, at dette er den bedste løsning. Vi mener også, at man vil få problemer med den, men vi ved også, at det i hvert fald ikke har været muligt indtil nu – det så vi for et øjeblik siden – at komme igennem med noget, der var rigtigere. Vores eget skitseforslag til beskatning af pensionskapitaller eller rettere til ophævelse af skatteprivilegiet for disse opsparinger faldt for et øjeblik siden med kun vore egne stemmer for. Så det ligger fuldstændig klart, at der ikke er nogen vej nu. Derfor må vi forholde os til det, der ligger. Man tager altså fat – for begrænset efter vores mening – på det område, der skal tages fat på. Den mere detaljerede kritik af det leverede jeg ved anden behandling og skal ikke gentage den her.

Jeg vil kun sige, at det hovedpunkt, som jeg er overbevist om man bliver nødt til at se på om nogle år – uanset hvor meget man har aftalt med hinanden, at man står fast på dette, og at der ikke skal ændres ved denne form – er, at man ulykkeligvis har valgt at gøre realrenten og ikke reallønsudviklingen til målestokken for, hvor meget der skal beskattes. Det vil betyde, at der igen er fuldstændig vilkårlighed omkring dækningsprocenterne i forhold til slutlønnen. Man kan med den ordening, der nu er aftalt, risikere at få dækningsprocenter nede under de 40 i forhold til slutlønnen, og man kan også risikere at få dækningsprocenter langt over de 100. Det vil helt vilkårligt afhænge af, hvordan realrenten og lønnen udvikler sig i forhold til hinanden.

Skulle man have løst det problem, som bl. a. hr. Lykketoft måske lidt demagogisk påpegede, at i de år, hvor der var det aller-